

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/276/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116233509
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5116233509.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobkyne: V. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, zastúpená splnomocneným zástupcom Z. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXXX/XX, XXX XX L., proti žalovanému: REALITY LAURIN, a. s., so sídlom Belanského 2725, 024 01 Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 369 616, právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s. r. o., so sídlom Vojtecha Tvrdeho 17, 010 01 Žilina, IČO: 36 436 640, v konaní o zaplatenie 5.575,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/237/2016-106 zo dňa 25.06.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie sumy 4.512,53 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.512,53 eur od 01.07.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.062,47 eur od 01.07.2015 do 12.04.2017 a vo výške 0,05 % zo sumy 1.062,47 eur od 13.04.2017 do zaplatenia zamietol a vo výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdil.

Vo zvyšku sa rozsudku súdu prvej inštancie nedotýka.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.062,47 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.062,47 eur od 13.04.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie sumy 4.512,53 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.512,53 eur od 01.07.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.062,47 eur od 01.07.2015 do 12.04.2017 a vo výške 0,05 % ročne zo sumy 1.062,47 eur od 13.04.2017 do zaplatenia zamietol, návrh žalobkyne na prerušenie konania zo dňa 19.03.2018 do zaslania vyjadrenia žalovaného k návrhu žalobkyne na mimosúdnu dohodu zo dňa 21.02.2018 zamietol a žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64 %.

2. Nárok žalobkyne posudzoval súd prvej inštancie podľa ustanovení § 126 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1, 2, § 563 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), účinného od 01.01.1992, § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. účinného od 01.02.2013 a čl. 4 ods. 1, § 163 ods. 2 C. s. p..

3. Súd prvej inštancie dôvodil, že z hľadiska právnej kvalifikácie žalobkyňou žalobou uplatňovaného nároku posúdil tento ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 451 a nasl. OZ. Rovnakú právnu kvalifikáciu žalobkyňou uplatňovaných totožných nárokov len za iné časové

obdobie urobil Okresný súd Žilina v rozsudku č. k. 16C/107/2005-711 zo dňa 30.05.2013, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline 7Co/332/2013-758 zo dňa 27.11.2013, ako aj v rozsudku č. k. 6C/8/2005-867 zo dňa 31.03.2015, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/6/2016-959 zo dňa 31.05.2016 (o týchto rozhodnutiach má súd vedomosť zo svojej činnosti, § 186 ods. 1 CSP). Ďalej dôvodil, že žalobkyňa svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v žalovanej výške 5.575,- eur vyvodzovala skutkovo z toho, že v čase rozhodnom (t. j. od 01.01.2015 do 31.12.2015, kedy malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného) žalovaný bez právneho dôvodu užíval jej vlastníctvo, konkrétne: pozemok parcela KN-C č. 1356/27 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 581 m², časť pozemku parcela KN-C č. 1356/29 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 70 m² (z celkovej výmery parcely 399 m²), časť pozemku parcela KN-C č. 1356/30 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 254 m² (z celkovej výmery parcely 931 m²), pozemok parcela KN-C č. 1356/148 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 195 m², časť pozemku parcela KN-C č. 1356/149 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 6 m² (z celkovej výmery parcely 26 m²) a časť pozemku parcela KN-C č. 1356/153 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 9 m² (z celkovej výmery parcely 46 m²); t. j. pozemky v celkovej výmere 1115 m². Dôvodil, že pokiaľ ide o rozhodné skutočnosti tvrdené v spore žalobkyňou, z ktorých vyvodzovala vznik uplatneného právneho nároku, žalobkyňa v spore zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že v rozhodnom období bola vlastníkom dotknutých pozemkov evidovaných v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, k. ú. K. U., že žalovaný v rozhodnom období od 01.01.2015 do 31.12.2015 dotknuté pozemky užíval akýmkoľvek spôsobom a v akom rozsahu (z hľadiska plochy dotknutých pozemkov) a v akom rozsahu tak došlo na strane žalovaného k majetkovému prospachu. Žalobkyňa výpisom z katastra nehnuteľností z LV č. XXXX zo dňa 28.07.2016 (ako súčasť znaleckého posudku Ing. Michala Derkitsa č. 2016-078) vedeného pre k. ú. K. U. preukázala, že bola v rozhodnom období výlučnou vlastníčkou dotknutých pozemkov evidovaných v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX. Skutočnosť vlastníctva žalobkyne medzi stranami sporu napokon podľa súdu prvej inštancie sporná nebola. Žalobkyňou tvrdený rozsah užívania dotknutých pozemkov evidovaného v rozhodnom období na LV č. XXXX bol medzi stranami sporu sporný. Žalovaný v spore nenamietal (vyplýva to z jeho vyjadrenia k žalobe zo dňa 20.04.2017 a upresneného jeho právnym zástupcom na pojednávaní dňa 25.05.2018), že ním užívaný rozsah dotknutých pozemkov vo výlučnom vlastníctve žalobkyne bol v rozhodnom období nasledovný: pozemok parcela KN-C č. 1356/27 o výmere 581 m², na ktorej stojí stavba vo vlastníctve žalovaného, pozemok parcela KN-C č. 1356/148 o výmere 195 m², ktorá je spevnenou plochou a bola využívaná prístupová plocha), časť pozemkov parcel KN-C č.: 1356/30 o výmere 8 m², 1356/149 o výmere 6 m² a 1356/153 o výmere 1 m², na ktorých sa nachádza betónové oplotenie dotknutého „areálu“, ktorého betónové oplotenie je v tomto rozsahu jeho vlastníctvom. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný robil nesporným, že v rozhodnom období užíval rôznymi spôsobmi dotknuté pozemky v rozsahu výmery 791 m². Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že strany sporu majú v konaní vecnú legitímáciu. Nárok uplatnený žalobkyňou v rozsahu dotknutých pozemkov súd považoval za čo do základu preukázaný. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že strany sporu medzi sebou urobili spornú výšku obvyklého nájomného v danom čase a mieste, ktoré by v prípade existencie právneho dôvodu na užívanie dotknutých pozemkov v uvedenom rozsahu jej musel nepochybne žalovaný uhradiť, bolo vo výške 5,- eur/m² ročne. Na preukázanie tohto svojho skutkového tvrdenia žalobkyňa predložila znalecký posudok č. 2016-078 vyhotovený dňa 09.10.2016 znalcom Ing. Michalom Derkitsom, ktorý určil všeobecnú hodnotu nájmu dotknutých pozemkov v období od 10.09.2014 do 09.12.2015 vo výške 5,005 eur/m² ročne a súd prvej inštancie považoval potrebné vyjadriť sa k povahe tohto dôkazu produkovaného žalobkyňou. ňou predložený znalecký posudok znalca Ing. Michala Derkitsa neobsahoval doložku v zmysle ustanovenia § 209 ods. 2 C. s. p., a preto ho súd nemohol považovať za súkromný znalecký posudok podľa ustanovenia § 209 ods. 1 C. s. p., ako ani súčasne za znalecký posudok podľa ustanovenia § 207 ods. 2 C. s. p., keďže znalec Ing. Michal Derkits nebol ustanovený na podanie posudku v prejednávanej spore súdom, ale len za listinný dôkaz (súkromnú listinu, keďže zjavne nejde o verejnú listinu podľa ustanovenia § 205 C. s. p.) podľa ustanovenia § 204 C. s. p. (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 16/2012 zo dňa 12.11.2012: „Ak je súdu v konaní predložený posudok, ktorý síce vypracovala osoba zapísaná v zozname znalcov, avšak jeho vypracovanie nenariadil súd (napr. posudok bol vypracovaný na základe požiadania účastníka konania), skutočne nejde o znalecký posudok v zmysle § 127 O.s.p. (pozn. teraz ust. § 207 CSP) Aj takýmto „posudkom“ možno však vykonať dôkaz, ale iba ako listinou. Rozdielnosť sa prejaví najmä v hodnotení tohto dôkazu.“ Súd prvej inštancie ďalej považoval za potrebné vyjadriť sa k hodnoteniu dôkazu súkromnou listinou. „U súkromných listín je treba rozlišovať ich pravosť, teda skutočnosť, že súkromná listina pochádza od toho, kto je v nej uvedený ako vystaviteľ, a správnosť, t. j. pravdivosť. Ak vystaviteľ popiera pravosť súkromnej listiny, leží dôkazné bremeno ohľadne pravosti listiny na tom

účastníkovi, ktorý zo skutočností v listine uvedených vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky." (z rozsudku NS SR sp. zn. 4 Cdo 13/2009 zo dňa 24.02.1010). „V prípade, keď účastník poprie pravosť, resp. správnosť súkromnej listiny, potom platí, že účastníka, ktorý túto listinu predložil k dôkazu, stíha dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno; tento účastník teda nesie procesne nepriaznivé následky toho, že sa v konaní nepodarí dokázať pravosť, či správnosť súkromnej listiny. Rovnako v odbornej právnej literatúre v súvislosti s porovnaním dôkaznej sily verejnej listiny, ktorá je vymedzená v ust. § 134 O.s.p. a listiny súkromnej (t. j. tej, ktorá povahu listiny verejnej nemá), je zastávaný názor, že oproti listine verejnej, kde dôkazné bremeno leží na tom, kto popiera jej správnosť, u súkromnej listiny stačí „formálne“ popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť, dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosti, ktoré mali byť preukázané súkromnou listinou (porovnaj Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z. a kol. Občanský soudní řád, Komentář, I. díl, 7 vydanie, Praha. C. H. Beck, 2006, str. 618).“ (z rozsudku NS ČR sp. zn. 33 Cdo 472/2007 zo dňa 30.04.2009; obdobne rozsudok NS ČR sp. zn. 3 Cdo 1031/96 zo dňa 17.04.1996). Podľa súdu prvej inštancie žalovaný poprel v konaní pravdivosť záverov znalca Ing. Michala Derkitsa v ním vypracovanom znaleckom posudku č. 2016-078, pričom zároveň poukázal na znalecké posudky Okresným súdom Žilina ustanovených znalcov (uvedené v ods. č. 22 a 23 odôvodnenia rozsudku), ktorými títo znalci určili všeobecnú hodnotu nájmu dotknutých pozemkov v období rokov 2003 a 2004, ako aj súkromný znalecký posudok znalca Ing. Mariána Vyparinu, PhD. č. 15/2016, ktorý určil ku dňu 29.11.2016 všeobecnú hodnotu nájmu dotknutých pozemkov vo výške 1,234 eur/m² ročne. Uvedené dôkazy (aj napriek ich namietaniu zo strany žalobkyne) tiež značne spochybňujú pravdivosť záveru znalca Ing. Michala Derkitsa v ním vypracovanom znaleckom posudku č. 2016-078 zo dňa 09.10.2016. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa iný dôkaz ako tento znalecký posudok, na preukázanie ňou tvrdenej výšky obvyklého nájomného v danom čase a mieste za nájom dotknutých pozemkov v konaní neprodukovala. Súd prvej inštancie dôvodil, že z vyššie popísaných dôvodov pre účely ustálenia výšky obvyklého nájmu v období roku 2015 v danom mieste za nájom dotknutých pozemkov z tohto jediného žalobkyňou produkovaného dôkazu nemohol vychádzať. Žalovaný v spore urobil nespornou výšku obvyklého nájomného v danom čase (rok 2015) a mieste za nájom dotknutých pozemkov v sume 1,10 eur. Súd prvej inštancie teda v zmysle ustanovenia § 186 ods. 2 C. s. p. považoval žalovaným uvedenú výšku obvyklého nájomného v danom čase (rok 2015) a mieste za nájom dotknutých pozemkov za nespornú, teda za minimálnu výšku obvyklého nájomného v danom čase (rok 2015) a mieste za nájom dotknutých pozemkov. V kontexte s týmto tvrdením súd prvej inštancie poukázal na to, že táto výška zodpovedala všeobecnej hodnote nájmu dotknutých pozemkov určenej znalcom Ing. Mariánom Vyparinom, PhD. v znaleckom posudku č. 26/2009 zo dňa 29.04.2009 pre rok 2008 (1,090,- eur) a je teda zrejme, že oproti rozhodnému obdobiu v prejednávanej spore ide o všeobecnú hodnotu nájmu určenú 7 rokov spätne. Súd prvej inštancie teda konštatoval, že v konaní nebola ani jednou sporovou stranou preukázaná výška obvyklého nájmu v období roku 2015 v danom mieste za nájom dotknutých pozemkov. K zabezpečeniu dôkazov na preukázanie tejto výšky však v zmysle ustanovenia § 185 ods. 2 a 3 C. s. p. súd nebol oprávnený a nemohol tak nijakým spôsobom nahrádzať procesnú iniciatívu a dôkaznú povinnosť strán sporu (strany sporu takýto dôkaz nenavrhli). Súd prvej inštancie však na danú spornú skutkovú otázku ustálenia výšky žalobkyňou uplatneného nároku aplikoval úvahu, ktorú C. s. p. síce (na rozdiel od ustanovenia § 136 O.s.p.) výslovne nepripúšťa, ale možno ju implicitne odvodiť z pojmovej sústavy silného sudcu a voľného hodnotenia dôkazov (viď Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s, str. 729 a 730). Použitie takejto úvahy je limitované tým, že výšku nároku možno určiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ju nemožno zistiť vôbec. Súd prvej inštancie ustálil výšku obvyklého nájmu v období roku 2015 v danom mieste za nájom dotknutých pozemkov v sume 1,234,- eur/m² ročne, vychádzajúc zo znaleckého posudku Ing. Mariána Vyparinu, PhD. č. 15/2016 (súkromný znalecký posudok podľa ustanovenia § 209 ods. 1 C. s. p., voči ktorému žalobkyňa nevzniesla relevantné námietky), ktorý určil ku dňu 29.11.2016 všeobecnú hodnotu nájmu dotknutých pozemkov v sume 1,234,- eur/m² ročne. Táto určená všeobecná hodnota nájmu [podľa ust. § 2 písm. g) vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v platnom znení sa totiž na účely tejto vyhlášky rozumie všeobecnou hodnotou majetku výsledná objektivizovaná hodnota majetku, ktorá je znaleckým odhadom najpravdepodobnejšej ceny hodnoteného majetku ku dňu ohodnotenia v danom mieste a čase, ktorú by tento mal dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprímeranou pohnútkou; obvykle vrátane dane z pridanej hodnoty] sa podľa názoru súdu prvej inštancie najviac približuje výške obvyklého nájmu v období roku 2015 v danom mieste za nájom dotknutých pozemkov. Správnosti tejto úvahy nasvedčuje aj veľmi zanedbateľná miera inflácie meranej indexom spotrebiteľských cien, ktorá dosiahla, podľa potvrdenia Štatistického úradu SR

zo dňa 13.01.2017, v roku 2016 oproti predchádzajúcemu roku 2015 zápornú hodnotu, t. j. v priemere - 0,5 % (ide o skutočnosť všeobecne známu v zmysle ustanovenia § 186 ods. 1 C. s. p.; k tomu vid' potvrdenie Štatistického úradu SR na www.statistics.sk). Súd prvej inštancie vychádzal z dĺžky rozhodného obdobia od 01.01.2015 do 31.12.2015, t. j. obdobia jedného kalendárneho roka 2015, ďalej rozsahu výmery žalovaným si prisvojenej úžitkovej hodnoty dotknutého pozemku v rozsahu výmery 861 m² a napokon (pre účely rozhodnutia v tejto sporovej veci) ustálenej výšky peňažnej náhrady zodpovedajúcej bezdôvodnému obohateniu za m² ročne, t. j. sumy 1,234,- eur, dospel k celkovej sume peňažnej náhrady podľa ustanovenia § 458 ods. 1 OZ vo výške 1.062,47 eur (1,234 eur/m²/rok x 1 rok x 861 m² = 1.062,47). Súd prvej inštancie konštatoval, že ku dňu rozhodnutia žalovaný peňažné plnenie vo výške uvedenej náhrady 1.062,47 eur žalobkyni nesporne neposkytol, a preto žalobe v časti o zaplatenie istiny v sume 5.575,- eur vyhovel čo do sumy 1.062,47 eur, na ktorej zaplatenie žalovaného žalobkyni zaviazal a vo zvyšnom rozsahu o zaplatenie sumy 4.512,53 eur žalobu zamietol. Pokiaľ ide o žalobkyňou uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.575,- eur od 01.07.2015 do zaplatenia, súd prvej inštancie žalobu v časti tohto nároku v rozsahu týkajúceho sa istiny 4.512,53 eur zamietol z dôvodu zamietnutia uplatneného nároku na zaplatenie samotnej istiny vo výške 4.512,53 eur. Ak nemal žalovaný povinnosť zaplatiť istinu vo výške 4.512,53 eur, nemohol sa dostať s úhradou tejto ani do omeškania. Čo sa týka uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne z priznanej sumy 1.062,47 eur od 01.07.2015 až do zaplatenia, súd tento nárok posúdil v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 OZ v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Pokiaľ ide o otázku počiatku omeškania, súd prvej inštancie nedal za pravdu žalobkyni, že k omeškaniu žalovaného s jeho peňažným záväzkom podľa ustanovenia § 451 ods. 1 OZ došlo dňa 01.07.2015. V uvedenom čase ešte ani k bezdôvodnému obohateniu žalovaného za celé obdobie roku 2015 (teda za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015) ani len nedošlo. Súd prvej inštancie poukázal na to, že OZ neobsahuje žiadne ustanovenie o čase plnenia (splátnosti) nároku vyplývajúceho z práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a ani medzi stranami sporu o tomto čase plnenia nedošlo k žiadnej dohode. Žalovaný tak v zmysle ustanovenia § 563 OZ bol povinný plniť žalobkyni deň po tom, čo ho táto o plnenie požiadala. Žalobkyňa neprodukovala v konaní žiadny dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že žalovaného vyzvala na plnenie skôr, ako bola žalovanému doručená žaloba v tomto sporovom konaní. Preto tak za výzvu žalobkyne ako veriteľa žalovanému ako dlžníkovi na plnenie podľa ustanovenia § 563 OZ považoval súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 124 ods. 2 C. s. p. až samotnú žalobu žalobkyne. Žalovaný tak bol povinný plniť žalobkyni deň po doručení žaloby. Žalovanému bola doručená žaloba dňa 11.04.2017. Dňom nasledujúcim, t. j. dňa 12.04.2017 mal žalovaný povinnosť poskytnúť žalobkyni plnenie, a keďže k tomu nedošlo, ďalším dňom, t. j. dňa 13.04.2017 sa žalovaný dostal s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania. Súd prvej inštancie mal zo svojej činnosti vedomosť (§ 186 ods. 1 C. s. p.), že ku dňu 13.04.2017 bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0 %. Žalobkyni tak podľa už uvedeného ustanovenia § 517 ods. 2 OZ vzniklo právo požadovať od žalovaného úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.062,47 eur od 13.04.2017 do zaplatenia, pričom v tomto rozsahu súd žalobe v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vyhovel (aj napriek uznaniu tohto nároku žalovaným vo väčšom rozsahu, pokiaľ ide o výšku úrokov z omeškania - 5,05 % ročne a dobu omeškania - už odo dňa 12.04.2017; v danom prípade neboli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre čiastočné uznanie nároku podľa ustanovenia § 282 C. s. p., t. j. absencia návrhu žalobkyne na vydanie takéhoto rozsudku) a ďalej žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania: vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.062,47 eur od 01.07.2015 do 12.04.2017 a vo výške 0,05 % ročne zo sumy 1.062,47 eur od 13.04.2017 do zaplatenia zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 C. s. p., a to vzhľadom k pomeru úspechu strán sporu v konaní v prejednávanej sporovej veci. Žalovaný mal vo veci len čiastočný úspech v čistom vyjadrení 64 % [úspech žalovaného počítaný ku dňu vyhlásenia rozsudku, t. j. ku dňu 25.06.2018: 4.512,53 eur, t. j. istina + 680,53 eur, t. j. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.512,53 eur od 01.07.2015 do 25.06.2018 + 95,70 eur, t. j. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.062,47 eur od 01.07.2015 do 12.04.2017 + 0,64 eur, t. j. úroky z omeškania vo výške 0,05 % ročne zo sumy 1.062,47 eur od 13.04.2017 do 25.06.2018 = 5.289,40 eur; celková žalovaná výška pohľadávky s príslušenstvom vyčíslená ku dňu vyhlásenia rozsudku: 5.575,- eur, t. j. istina + 840,76 eur, t. j. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.575,- eur od 01.07.2015 do 25.06.2018 = 6.415,76 eur; percentuálny úspech žalovaného = 5.289,40 eur/6.415,76 eur = 0,82 = 82 %; úspech žalobkyne 18 % = 100 % úspech žalovaného 82 %; čistý úspech žalovaného 82 % - 18 % = 64 %]. Preto o trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu pomernej časti trov konania zodpovedajúcej 64 % ním vynaložených trov konania na účelné uplatnenie práva proti žalovanému. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ustanovenia § 262 ods.

2 C. s. p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, ktorá namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Poukázala na to, že si je vedomá, že predložený znalecký posudok nemá formálne náležitosti súkromného znaleckého posudku a jedná sa o listinný dôkaz. Žalovaný poprel skutkové tvrdenia ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia tak, ako bola uvedená v znaleckom posudku Ing. Derkitsa. Žalobkyňa ďalej namietala, že aj napriek tomu, že predložila listinný dôkaz o výške bezdôvodného obohatenia za žalované obdobie, ktorý nebol žiadnym relevantným spôsobom spochybnený, súd nevychádzal z produkovaného dôkazu žalobkyne. Súd v rozpore s C. s. p. aplikoval úvahu o výške obvyklého nájmu za rozhodujúce obdobie aj napriek tomu, že C. s. p. na rozdiel od O. s. p. takúto úvahu nepripúšťa. Rozhodnutie o výške nájmu v rozhodnom období v roku 2015 v sume 1.234,- eur/m² ročne považuje žalobkyňa za arbitrárne, v rozpore s čl. 15 C. s. p., keďže rozhodnutiu súdu musí predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu a dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní. Z uvedeného dôvodu nepovažuje rozhodnutie za správne.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný tak, že navrhuje rozsudok potvrdiť, keďže rozhodnutie zodpovedá zákonným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 379 C. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C. s. p. a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie sumy 4.512,53 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.512,53 eur od 01.07.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.062,47 eur od 01.07.2015 do 12.04.2017 a vo výške 0,05 % zo sumy 1.062,47 eur od 13.04.2017 do zaplatenia zamietol a vo výroku o nároku na náhradu trov konania postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil. Vo zvyšnej časti sa rozsudku súdu prvej inštancie nedotkol.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p.. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 C. s. p.).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 C. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko ostatné odvolacie dôvody boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, tento odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania má žalovaný v plnom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní proti žalobkyni úspešný.

11. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 C. s. p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)